

Bryssel den 19.6.2019
COM(2019) 282 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET
om tillämpningen av kapitel IV i förordning (EU) 2015/847 om uppgifter som ska åtfölja
överföringar av medel

I. Inledning

Förordning (EU) 2015/847¹ om uppgifter som ska åtfölja överföringar av medel (nedan kallad *förordningen*) utgör tillsammans med direktiv (EU) 2015/849² om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism (nedan kallat *penningtvättsdirektivet*) ett moderniserat regelverk för att bekämpa missbruk av den finansiella marknaden, som säkerställer säkerheten och integriteten på den och främjar så strikta standarder som möjligt för att bekämpa penningtvätt och finansiering av terrorism.

Det huvudsakliga målet med förordningen är att skapa mer insyn i överföringar av medel och därigenom underlätta arbetet med att förebygga, upptäcka och utreda penningtvätt och finansiering av terrorism. I detta syfte införs genom förordningen ett antal skyldigheter för betaltjänstleverantörer gällande vilka uppgifter om betalare och betalningsmottagare som ska åtfölja överföringar av medel. De nationella tillsynsmyndigheterna ansvarar i sin tur för att övervaka att betaltjänstleverantörerna följer de relevanta bestämmelserna i förordningen.

Detta regleras i kapitel IV i förordningen, som innehåller ett antal bestämmelser om sanktioner och övervakning. I kapitlet krävs att medlemsstaterna ska inrätta ett system med administrativa sanktioner och åtgärder som är tillämpliga på överträdelse av förordningen, som innebär att både fysiska och juridiska personer kan ställas till ansvar. I detta kapitel förtecknas dessutom vilka särskilda överträdelse som bör bestraffas. Här finns också krav på att nationella tillsynsmyndigheter ska offentliggöra vilka sanktioner och åtgärder som påförts, och tillhandahåller relevanta kriterier för fastställandet av lämpliga sanktioner. I kapitel IV krävs slutligen att en effektiv ram för rapportering av överträdelse och övervakning av regelefterlevnad inrättas.

I artikel 22.2 i förordningen föreskrivs följande: ”Efter det att medlemsstaterna har anmält de regler som avses i punkt 1 i den här artikeln till kommissionen och den gemensamma kommittén för de europeiska tillsynsmyndigheterna, i enlighet med artikel 17.3, ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av kapitel IV, med särskilt beaktande av gränsöverskridande fall.”

Denna rapport utarbetas för de ändamål som avses i artikel 22.2. Den första delen av rapporten beskriver det aktuella läget i fråga om medlemsstaternas genomförande av kapitel IV i förordningen, och är inriktad på viktiga övergripande problem i samband med genomförandet som är gemensamma för flera medlemsstater³. I den andra delen av rapporten

---

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/847 av den 20 maj 2015 om uppgifter som ska åtfölja överföringar av medel och om upphävande av förordning (EG) nr 1781/2006 (EUT L 141, 5.6.2015, s. 1).

² Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).

³ Detta påverkar inte de överträdelseförfaranden som redan inletts eller som ska inledas av kommissionen mot medlemsstaterna vad gäller fullständigheten och överensstämmelsen hos nationell genomförandelagstiftning eller tillämpningen eller genomförandet av medlemsstaternas skyldigheter.

ges en översikt över olika nationella tillsynsmyndigheters sanktioneringsarbete. Vid utarbetandet av denna rapport utgick Europeiska kommissionen (nedan kallad *kommissionen*) från medlemsstaternas anmälningar som lämnats in till kommissionen enligt artikel 17.3 i förordningen, bedömningen av dessa anmälningar och de muntliga och skriftliga bidragen från medlemsstaterna inom ramen för expertgruppen för frågor som rör förebyggande av penningtvätt och finansiering av terrorism.

II. Genomförande av kapitel IV i förordning 2015/847 om sanktioner och övervakning

A. Allmänt

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater. När det gäller kapitel IV förutses dock att vissa genomförandeåtgärder kan komma att behöva antas av medlemsstaterna. Medlemsstaterna var därför tvungna att underrätta kommissionen om sina nationella regler om administrativa sanktioner och åtgärder som är tillämpliga på överträdelse av denna förordning senast den 26 juni 2017. Kommissionen bedömde de anmälningar som togs emot och drog slutsatsen att medlemsstaternas genomförande av de relevanta bestämmelserna överlag är tillfredsställande. I bedömningen har man emellertid också fastställt ett antal brister.

B. Bedömning av genomförandet av enskilda bestämmelser i kapitel IV

a) Artikel 17 – Administrativa sanktioner och åtgärder

Enligt artikel 17.1 i förordningen ska medlemsstaterna anta regler om effektiva, proportionella och avskräckande⁴ sanktioner och åtgärder som är tillämpliga på överträdelse av förordningen och säkerställa att de genomförs. Sådana sanktioner och åtgärder måste överensstämma med de sanktioner som anges i penningtvättsdirektivet. Kommissionen konstaterade att nästan alla medlemsstaterna genomförde huvuddelen av denna bestämmelse på korrekt sätt. Flera medlemsstater genomförde dock inte andra meningen i artikel 17.1 på korrekt sätt, då deras nationella lagstiftning antingen inte innehöll en eller flera av de sanktioner som tas upp i penningtvättsdirektivet eller fastställde sanktionsavgifter som var allt för låga. Vad gäller det sistnämnda konstaterades både oförenlighet med penningtvättsdirektivet och att dessa sanktioner inte var tillräckligt avskräckande.

Enligt andra stycket i artikel 17.1 behöver medlemsstaterna inte fastställa regler om administrativa sanktioner och åtgärder för överträdelse av förordningen som omfattas av

---

⁴ Bedömningen av effektivitet, proportionalitet och avskräckande karaktär ska ta hänsyn till huruvida påföljderna lämpar sig för att säkerställa efterlevnad av EU-lagstiftningen och för att uppnå det önskade målet (effektivitet), huruvida påföljderna speglar överträdelsens allvar i tillräcklig grad och inte går längre än vad som är nödvändigt för att uppnå det önskade målet (proportionalitet) och huruvida påföljderna har en avskräckande effekt på en lagöverträdare, som bör hindras från att upprepa överträdelsen, och på andra potentiella lagöverträdare, som bör hindras från att begå denna överträdelse (avskräckande karaktär).

straffrättsliga påföljder i deras nationella rätt. Endast ett fåtal medlemsstater utnyttjade detta alternativ.

I artikel 17.2 föreskrivs att medlemsstaterna ska se till att administrativa sanktioner eller åtgärder kan tillämpas på styrelseledamöterna och på alla andra fysiska personer som bär ansvar för den överträdelse som innebär ett åsidosättande av en skyldighet som en betaltjänstleverantör ålagts enligt förordningen. Nästan alla medlemsstater har genomfört denna bestämmelse på korrekt sätt.

I enlighet med artikel 17.4 bör de nationella tillsynsmyndigheterna, när de utför sina uppgifter enligt förordningen, ha tillgång till alla de tillsyns- och undersökningsbefogenheter som de behöver. I förordningen beskrivs inte de tillgängliga tillsyns- och undersökningsbefogenheterna närmare, men för att de ska anses vara effektiva bör de i regel inkludera en rätt att begära information eller rätt att begära att betaltjänstleverantörer lämnar in handlingar, rätt att inleda utredningar, rätt att göra platsbesök etc. Nästan alla medlemsstater genomförde denna bestämmelse på korrekt sätt.

I andra meningen i artikel 17.4 krävs att tillsynsmyndigheterna i sitt verkställighetsarbete ska samarbeta och samordna sina åtgärder, vilket är avgörande med tanke på att penningtvätt och finansiering av terrorism ofta har en gränsöverskridande karaktär. Dessvärre misslyckades flera medlemsstater med att uppfylla samarbetskyldigheten korrekt, och en stor majoritet av medlemsstaterna underlät att samordna åtgärderna såsom krävs i förordningen. Ett fåtal medlemsstater har inte antagit några relaterade genomförandeåtgärder alls.

Artiklarna 17.5 och 17.6 rör juridiska personers ansvar för de överträdelser som tas upp i artikel 18 i förordningen⁵. Närmare bestämt krävs det i artikel 17.5 att medlemsstaterna ska se till att juridiska personer kan ställas till ansvar för de överträdelser som begås till förmån för dem av en person som har en ledande ställning inom den juridiska personen. Förordningen tar därtill upp kriterier som gör det möjligt att dra slutsatser om en fysisk persons ledande ställning⁶. På liknande sätt bör medlemsstaterna enligt artikel 17.6 se till att juridiska personer kan ställas till ansvar när brister i den övervakning eller kontroll som utförs av en person som avses i artikel 17.5 har gjort det möjligt att begå någon av de överträdelser som avses i artikel 18 till förmån för den juridiska personen av en person under dess ledning. För båda punkterna konstaterades flera fall av felaktigt genomförande. Flera medlemsstater genomförde inte dessa artiklar alls, medan andra inte genomförde dem på korrekt sätt.

I enlighet med artikel 17.7 bör tillsynsmyndigheterna utöva sina sanktionsbefogenheter direkt, i samarbete med andra myndigheter, på eget ansvar genom delegering till sådana andra myndigheter eller genom hänvändelse till de behöriga rättsliga myndigheterna. Genom

---

⁵ Se nästa avsnitt i rapporten för vilka överträdelser som kan bestraffas enligt artikel 18.

⁶ Enligt artikel 17.5 kan en ledande ställning inom en juridisk person baseras på

- a) befogenhet att företräda den juridiska personen,
- b) befogenhet att fatta beslut på den juridiska personens vägnar, eller
- c) befogenhet att utöva kontroll inom den juridiska personen.

anmälningarna fastställde kommissionen att tillsynsmyndigheterna i nästan alla medlemsstater kan utöva sina sanktionsbefogenheter direkt, och många av dem kan också göra det i samarbete med andra myndigheter.

b) Artikel 18 – Särskilda bestämmelser

I artikel 18 tar man upp fyra särskilda överträdelser av förordningen som kan bestraffas, dvs.

- (a) upprepad eller systematisk underlåtenhet från en betaltjänstleverantörs sida att inkludera erforderliga uppgifter om betalare eller betalningsmottagare,
- (b) upprepad, systematisk eller allvarlig underlåtenhet från en betaltjänstleverantörs sida att lagra uppgifter,
- (c) underlåtenhet från en betaltjänstleverantörs sida att genomföra effektiva riskbaserade förfaranden,
- (d) allvarligt åsidosättande från en förmedlande betaltjänstleverantörs sida av bestämmelserna i förordningen om upptäckt av saknade uppgifter om betalaren eller betalningsmottagaren liksom överföringar av medel där uppgifter om betalaren eller betalningsmottagaren saknas.

Enligt artikel 18 bör administrativa sanktioner och åtgärder som är tillämpliga på dessa överträdelser åtminstone inkludera de som fastställs i artiklarna 59.2 och 59.3 i penningtvättsdirektivet⁷.

Vid genomförandet av denna bestämmelse har många medlemsstater gått längre än vad som krävs i artikel 18, och bestraffar inte bara de överträdelser som anges i denna artikel utan alla överträdelser av förordningen. Flera fall av felaktigt genomförande konstaterades dock, eftersom den nationella lagstiftningen i vissa medlemsstater saknar bestämmelser om antingen en eller flera administrativa sanktioner och åtgärder som fastställs i den relevanta artikeln i penningtvättsdirektivet, och nivåerna på de tillgängliga sanktionsavgifterna ansågs vara för låga i flera nationella lagstiftningar.

c) Artikel 21 – Rapportering av överträdelser

Enligt artikel 21.1 i förordningen ska medlemsstaterna inrätta effektiva mekanismer som uppmuntrar rapportering till de nationella tillsynsmyndigheterna av överträdelser av denna

---

⁷ Enligt artiklarna 59.2 och 59.3 i direktiv (EU) 2015/849 bör de tillgängliga administrativa sanktionerna och åtgärderna åtminstone inbegripa följande:

- (a) Ett offentligt meddelande vari den fysiska eller juridiska personen liksom överträdelsens karaktär anges.
- (b) En anmodan om att den fysiska eller juridiska personen ska upphöra med sitt agerande och inte upprepa detta.
- (c) Återkallande eller tillfällig indragning av auktorisering, om en ansvarig enhet är föremål för en auktorisation.
- (d) Ett tillfälligt förbud för personer med ledningsansvar inom en ansvarig enhet eller andra fysiska personer som hålls ansvariga för överträdelsen att utöva ledningsfunktioner inom ansvariga enheter.
- (e) Maximala administrativa sanktionsavgifter på minst två gånger den vinst som har erhållits genom överträdelsen, om det går att fastställa denna vinst, eller minst 1 000 000 EUR.

Medlemsstaterna ska se till att också följande sanktioner kan tillämpas, om den berörda ansvariga enheten är ett kreditinstitut eller finansiellt institut:

- (a) Om det rör sig om en juridisk person, maximala sanktionsavgifter på minst 5 000 000 EUR eller 10 % av den totala årsomsättningen.
- (b) Om det rör sig om en fysisk person, maximala sanktionsavgifter på minst 5 000 000 EUR.

förordning. Dessa mekanismer ska åtminstone omfatta de som avses i artikel 61.2 i penningtvättsdirektivet vad gäller rapportering och skydd för anställda liksom för den tilltalade och andra berörda personer⁸. I bedömningen fastställdes att flera medlemsstater misslyckats med att genomföra såväl denna bestämmelse i förordningen som den relevanta artikeln i penningtvättsdirektivet. Dessutom kräver inte heller den nationella lagstiftningen i vissa medlemsstater en eller flera av de mekanismer som föreskrivs i penningtvättsdirektivet.

Enligt artikel 21.2 i förordningen ska betaltjänstleverantörerna i samarbete med de nationella tillsynsmyndigheterna fastställa lämpliga interna rutiner för rapportering av överträdelser. Dessa interna rapporteringskanaler bör vara säkra, oberoende, särskilda och anonyma. Medan majoriteten av medlemsstaterna antog särskilda bestämmelser för att genomföra denna artikel konstaterades flera fall av felaktigt genomförande, eftersom den nationella lagstiftningen i vissa medlemsstater saknar en eller flera av dessa säkerhetsåtgärder.

d) Artikel 22 – Övervakning

Slutligen, i enlighet med artikel 22.1 i förordningen, ska medlemsstaterna kräva att de nationella tillsynsmyndigheterna övervakar och säkerställer efterlevnad av förordningen liksom uppmuntrar en effektiv rapportering av överträdelser. Trots att genomförandet av denna bestämmelse sammantaget anses vara tillfredsställande inkluderar inte lagarna i flera medlemsstater övervakning av regelefterlevnad bland de uppgifter som ska utföras av deras nationella tillsynsmyndigheter. Nästan alla myndigheter säkerställer att reglerna i förordningen uppfylls på ett effektivt sätt tack vare sina utredningsbefogenheter och befogenheter att utdöma sanktioner.

C. Konstaterade övergripande problem i samband med genomförandet

Vid bedömningen av genomförandet av kapitel IV i förordningen har kommissionen identifierat vissa övergripande problem som är gemensamma för flera medlemsstater.

Trots det uttryckliga kravet i förordningen misslyckas till att börja med genomförandelagstiftningen i flera medlemsstater med att fastställa en tydlig skyldighet för de behöriga myndigheterna att samarbeta med sina motsvarigheter i andra medlemsstater. Den nationella lagstiftningen i vissa medlemsstater ger bara sina tillsynsmyndigheter en rätt att samarbeta, men kräver inte att de gör det. Ett fåtal medlemsstater verkar också ha genomfört denna skyldighet på felaktigt sätt, och sett det som att den ska tillämpas mellan

---

⁸ Enligt artikel 61.2 i direktiv (EU) 2015/849 ska de mekanismer som ska uppmuntra rapportering åtminstone omfatta följande:

- (a) Särskilda förfaranden för mottagande av rapporter om överträdelser och uppföljning av dem.
- (b) Tillbörligt skydd för anställda eller personer i jämförbar ställning inom ansvariga enheter som anmäler överträdelser begångna inom den ansvariga enheten.
- (c) Tillbörligt skydd för den tilltalade personen.
- (d) Skydd av personuppgifter avseende både den person som rapporterar en överträdelse och den fysiska person som påstås bära ansvaret för den, i enlighet med principerna i direktiv 95/46/EG.
- (e) Tydliga regler som under alla omständigheter ser till att konfidentialiteten för den person som anmäler överträdelser garanteras, såvida inte offentliggörande krävs i enlighet med nationell rätt i samband med ytterligare utredningar eller efterföljande rättsliga förfaranden.

olika myndigheter inom landet snarare än över gränserna. Dessutom genomförde inte flera medlemsstater den del av bestämmelsen som rör de behöriga myndigheternas skyldighet att samordna sina åtgärder i gränsöverskridande ärenden.

Flera brister gällande reglerna för juridiska personers ansvar har också konstaterats. Allmänna regler för att göra det möjligt att ställa juridiska personer till ansvar kan inte anses vara ett godtagbart genomförande av artiklarna 17.5 och 17.6 i förordningen. I förordningen krävs att juridiska personer kan ställas till ansvar i två scenarier som beskrivs i detalj: 1) när en överträdelse begås av en person med en ledande ställning inom en juridisk person och 2) när bristande tillsyn av en person med en ledande ställning leder till att en överträdelse begås. Ett korrekt genomförande måste därmed skapa en tydlig koppling mellan hur en fysisk person i ledande ställning agerar och en juridisk persons ansvar. Dessutom gör de relevanta genomförandebestämmelserna i vissa medlemsstater detta ansvar tillämpligt på en smalare personkategori än vad som krävs i förordningen, t.ex. genom att hänvisa till ”personer i ledningen”.

När det gäller särskilda överträdelser som kan bestraffas har man i den nationella lagstiftningen i vissa medlemsstater valt att endast bestraffa överträdelser som är upprepade, systematiska eller allvarliga. Ett sådant genomförande anses emellertid vara felaktigt och genomför endast bestämmelsen till viss del, eftersom det inte omfattar led c i artikel 18, som rör ”[u]nderlåtenhet från en betaltjänstleverantörs sida att genomföra effektiva riskbaserade förfaranden i strid mot artiklarna 8 eller 12”.

Flera medlemsstater har inte heller infört en eller flera mekanismer som uppmuntrar rapportering av överträdelser till de nationella tillsynsmyndigheterna. Majoriteten av de fastställda bristerna rör tillbörligt skydd för den tilltalade personen, vilket beviljas i artikel 61.2 c i penningtvättsdirektivet.

Vad beträffar de säkerhetsåtgärder som omgärdar de interna rutinerna för rapportering av överträdelser saknades en uttrycklig garanti för att de är säkra och oberoende i flera medlemsstaters nationella lagstiftning. Dessutom kan ett krav på konfidentialitet i samband med rapportering inte anses vara ett korrekt genomförande av kravet på anonymitet, eftersom det skydd som erbjuds genom konfidentialitet inte motsvarar det som ges genom anonymitet. Enligt artikel 21.2 ska de interna rapporteringskanalerna dessutom stå ”i proportion till den berörda betaltjänstleverantörens typ och storlek”. Vissa medlemsstater har emellertid inte fastställt kriterier som tar hänsyn till både leverantörens typ och storlek.

Slutligen krävs det i separata bestämmelser i förordningen att de nationella tillsynsmyndigheterna, å ena sidan, ska övervaka efterlevnaden och, å andra sidan, ska ha befogenhet att utreda överträdelser och utfärda sanktioner. Skyldigheten att följa förordningen/övervaka dess efterlevnad omfattar proaktiv tillsyn, även då det saknas rapporter om potentiella överträdelser. Därför skiljer sig denna skyldighet från plikten att utreda påstådda överträdelser och bestraffa faktiska överträdelser. För att anses korrekta bör de nationella genomförandebestämmelserna uttryckligen ta upp alla dessa delar.

III. De nationella tillsynsmyndigheternas tillämpning av kapitel IV i förordningen

Förutom bedömningen av genomförandet av de relevanta bestämmelserna i kapitel IV analyserade kommissionen den praktiska tillämpningen av dessa bestämmelser genom ett särskilt frågeformulär som skickades till medlemsstaterna och genom en muntlig diskussion med deras berörda experter i samband med ett sammanträde i expertgruppen för frågor som rör förebyggande av penningtvätt och finansiering av terrorism. Frågeformuläret besvarades av 26 medlemsstater⁹.

Vad beträffar införandet av administrativa sanktioner och åtgärder rapporterade 19 tillsynsmyndigheter att inget beslut om att utdöma sanktioner hade fattats för överträdelser av förordningen. Tre tillsynsmyndigheter har inga specifika uppgifter om de åtgärder som vidtagits inom ramen för förordningen.

Enligt de kommentarer som kommissionen tagit emot har väldigt få tillsynsmyndigheter, t.ex. myndigheterna i Kroatien och Lettland, hittills fattat några beslut om sanktioner för överträdelser av förordningen. De sanktioner som utdömts av dessa myndigheter bestod bland annat av skriftliga varningar och sanktionsavgifter.

Med avseende på pågående utredningar och tillsynsåtgärder rapporterade flera tillsynsmyndigheter, t.ex. myndigheterna i Danmark, Kroatien, Lettland, Polen, Spanien, Tjeckien och Tyskland, att arbete hade inletts.

Många medlemsstater rapporterade om genomförandet av offentliggörandeskyldigheten, och vissa av dem tillhandahöll uppgifter om offentliggörandet av beslut om sanktioner med anknytning till den rättsliga ramen för bekämpning av penningtvätt och finansiering av terrorism. Det låga antalet beslut om att utdöma sanktioner med anknytning till förordningen påverkar dock antalet relevanta offentliggöranden.

Vad gäller villkoren för offentliggörandet rapporterade flera tillsynsmyndigheter att offentliggörandet sker ”direkt”, ”inom 24 timmar” eller ”utan dröjsmål”, efter antagandet av ett beslut om sanktioner. Vissa tillsynsmyndigheter hänvisade till den slutgiltiga karaktären hos beslut som en avgörande faktor som påverkade dröjsmålet. I själva verket offentliggör bara 13 tillsynsmyndigheter beslut om sanktioner som kan överklagas. Ännu färre tillsynsmyndigheter offentliggör beslut om vidtagande av utredningsåtgärder.

När det gäller samarbetet mellan behöriga myndigheter i olika medlemsstater förklarade majoriteten av tillsynsmyndigheterna att de skulle informera sin berörda motsvarighet om en rapporterad överträdelse hade anknytning till en annan medlemsstat. De flesta av dessa

---

⁹ Belgien, Bulgarien, Cypern, Danmark, Finland, Frankrike, Förenade kungariket, Grekland, Irland, Italien, Kroatien, Lettland, Litauen, Luxemburg, Malta, Nederländerna, Polen, Portugal, Slovakien, Slovenien, Spanien, Sverige, Tjeckien, Tyskland, Ungern och Österrike.

myndigheter nämnde dock att de inte hade ställts inför sådana ärenden vad gäller förordningen. Ingen tillsynsmyndighet har heller rapporterat att de tagit emot någon begäran om samarbete med koppling till förordningen. Vidare har ingen tillsynsmyndighet informerat kommissionen om att den fattat ett beslut om sanktioner eller behandlat några gränsöverskridande ärenden inom ramen för förordningen.

Vad gäller rapporteringen av överträdelser uppgav majoriteten av tillsynsmyndigheterna att inga potentiella överträdelser av förordningen hittills har rapporterats till dem. En myndighet, Förenade kungarikets tillsynsmyndighet för finanssektorn (*Financial Conduct Authority*), har informerat kommissionen om att samtliga tre potentiella överträdelser av förordningen som den har uppmärksammat om har vidarebefordrats till Europeiska bankmyndigheten.

Sammantaget visade frågeformuläret att den praktiska tillämpningen av kapitel IV i förordningen är ganska blygsam. Tillsynsmyndigheterna i flera medlemsstater har dock med rätta påpekat att de insamlade uppgifternas användbarhet och tillförlitlighet påverkas både av svårigheten att analysera statistik som är specifik för förordningen liksom av att denna rättsakt trädde i kraft relativt nyligen.

IV. Slutsats

Kommissionen anser att kvaliteten på medlemsstaternas genomförande av kapitel IV i förordningen överlag är tillfredsställande. De fastställda bristerna, t.ex. det övergripande problem som rör gränsöverskridande samarbete, bör dock inte förbises. Det är avgörande att man undanröjer alla rättsliga kryphål eftersom en effektiv sanktionspolicy är mycket viktig för att säkerställa att förordningen följs.

Vad gäller tillämpningen av de relevanta bestämmelserna i förordningen har inga större brister fastställts. Svaren på kommissionens frågeformulär visade att de nationella behöriga myndigheterna bedriver tillsyn såväl av förordningen som av penningtvättsdirektivet. Deras ringa verksamhet i sanktions- och utredningshänseende inom ramen för förordningen skulle kunna ha sin grund i att betaltjänstleverantörerna i allmänhet uppfyller sina rättsliga skyldigheter, men en mer långsiktig övervakning kommer att vara nödvändig för att utesluta potentiella svagheter i tillsynsramen.

Med tanke på att penningtvätt och finansiering av terrorism ofta har en gränsöverskridande karaktär är det av yttersta vikt att de nationella tillsynsmyndigheternas rättsliga skyldighet att samarbeta och samordna sina åtgärder, i enlighet med förordningen, både genomförs korrekt och tillämpas effektivt i alla medlemsstater.

Kommissionen kommer att fortsätta att stödja medlemsstaternas genomförandeinsatser och förbehåller sig rätten att vidta ytterligare åtgärder för att säkerställa att förordningen genomförs på korrekt sätt av samtliga medlemsstater. Det är också avgörande att de nationella tillsynsmyndigheterna tillämpar förordningen effektivt och trappar upp verkställighetsarbetet.